

Man vil derfor rolig kunne gaa ud fra, at den Gennemsnits-Procent, Toldbeskyttelsen har andraget for de indførte Varer, ogsaa mindst udnyttes fuldt ud paa de Varer, hvor Tolden, som i ovennævnte Tilfælde, virker prohibitivt.

Som ovenfor allerede nævnt, kan ingen Købmand betale mere for en Vare fra Udlandet, end denne kan købes til her paa Pladsen, og det beror derfor selvfølgelig paa fejle Angivelser, naar Haandværkets og Industriens Toldudvalg kommer til et andet Resultat.

Man kan f. Eks. ikke uden videre paastaa som i Bilag 20, Side 65, at en Køb til dansk Detailpris 50 Ore er det samme som en tysk Køb til Detailpris 50 Pf., eller at et fransk 12-Personers Bordservice til Detailpris 130 Fres. er det samme som et dansk Bordservice til Detailpris 100 Kr., — og jeg er til enhver Tid villig til at paavise det modsatte, hvad dog skulde synes unødvendigt, idet faktisk ingen Købmand vilde indføre saadanne Varer fra Udlandet, dersom Haandværkets og Industriens Toldudvalgs Kalkulation holdt Stik.

Lige saa forkert er det ogsaa, naar i Toldkommissionens Betænkning Afd. B, Side 21, et dansk Vindglas til en-gros Pris 8 Ore sammenstilles med et svensk Vindglas til en-gros Pris 12 $\frac{3}{4}$ Ore. Det tilsvarende Glas kan købes fra Sverige for højst 5 Ore.

I Fald man fulgte Glas- og Porcellænshandlerforeningens Forslag om en Værditold af 20 pCt. paa Glas og Fajance, vilde man formentlig samtidig med at lette Toldbyrden, resp. Beskyttelsesbyrden for de ordinære Artiflers fattige Forbrugere, yde den danske Industri al forsvarlig Beskyttelse, og man vilde opmuntre den til at tilvirke saadanne bedre Varer, som man hidtil ikke har stænkent Opmærksomhed, fordi der hidtil enten var mere at tjene paa den højere beskyttede ordinære Vare, eller fordi man formedelst den nuværende ringere Beskyttelse ikke har turdet give sig i Lag med de bedre Varer, stønt disses Forfærdigelse ganske anderledes vilde udvikle Arbejdernes Dygtighed end Arbejdet paa de ordinæreste Artifler.

I al Almindelighed kan det vel ikke omtvistes, at til en bedre Vare fordres større Arbejdsdygtighed, at den større Dygtighed betinger en højere Løn, og at den dygtigere og derfor bedre situerede Arbejder er den bedste Børgere.

Den Industri, der maa dygtiggøre sine Arbejdere, tjener Samfundet bedst, og ogsaa af den Grund er det derfor ikke mere end Ret og Billighed, at fine Varer nyde den samme Beskyttelse — betale den samme Told i Forhold til Værdien som ordinære Varer, — men det kan kun ske ved en Værditold, som ogsaa foreslaaet af Glas- og Porcellænshandlerforeningen, med saa strenge Straffebestemmelser som muligt.

Kjøbenhavn K, den 31te Januar 1897.

C. B. Rjær.